

ความเป็นมาของ โครงการ

อุทยานแห่งชาติตะรุเตา เป็นอุทยานแห่งชาติทางทะเล แห่งแรกของประเทศไทย ได้รับการจัดตั้งเมื่อวันที่ 19 เมษายน พ.ศ. 2517¹ ตั้งอยู่ในทะเลฝั่งตะวันตกของภาคใต้ บริเวณช่องแคบมะละกา ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง จังหวัดสตูล และอยู่ห่างไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของท่าเทียบเรือปากบารา อำเภอละงู จังหวัดสตูล ประมาณ 22 กิโลเมตร

อุทยานแห่งชาติตะรุเตา ประกอบด้วยเกาะขนาดต่าง ๆ จำนวน 51 เกาะ ที่สำคัญ ได้แก่ เกาะตะรุเตา เกาะอาดัง เกาะราวี เกาะลิบือ เกาะกลาง เกาะบาตอง และเกาะบิสลี อุทยานฯ นี้แบ่งเป็น 2 หมู่เกาะใหญ่ ๆ คือ หมู่เกาะตะรุเตา กับหมู่เกาะอาดัง-ราวี มีพื้นที่ทั้งสิ้น 1,490 ตารางกิโลเมตร พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นพื้นน้ำ 1,264 ตารางกิโลเมตร หรือคิดเป็นร้อยละ 85 ของพื้นที่ทั้งหมด² ทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ได้แก่ ป่าบก ป่าชายเลน ทรัพยากรธรณี หาดทราย ปะการัง สัตว์ป่า และสัตว์น้ำชนิดต่าง ๆ นอกจากนี้ยังมีแหล่งประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมของชาวเล ซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่ในเขตอุทยานแห่งนี้ แผนการจัดการอุทยานแห่งชาติตะรุเตาเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ช่วยสนับสนุนนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย เป้าหมายที่สำคัญของแผนการจัดการดังกล่าว ก็คือการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์ทรัพยากรของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาอย่างมีประสิทธิภาพ และต่อเนื่องกันไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งทรัพยากรต่าง ๆ ที่มีผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและการประมง

โครงการฟื้นฟูบริเวณประวัติศาสตร์เกาะตะรุเตา เป็นแผนงานหนึ่งในแผนพัฒนาอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ทั้งนี้ได้กำหนดให้มีการศึกษาวิจัยเพื่อให้ได้ข้อมูลและหลักฐานทางประวัติศาสตร์อย่างละเอียด เพื่อกำหนดตำแหน่งสิ่งก่อสร้างและฟื้นฟูบริเวณประวัติศาสตร์เกาะตะรุเตาให้คงอยู่ เพื่อประโยชน์ทั้งทางด้านการศึกษาและการท่องเที่ยวสืบไป

วัตถุประสงค์

เพื่อเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยว ได้เรียนรู้และเข้าใจช่วงหนึ่งของประวัติศาสตร์ไทย โดยเฉพาะในด้านการเมืองการปกครองตามคำเรียกร้องของนักท่องเที่ยว หนึ่งเนื่องจากทางราชการ ได้จัดสร้างท่าเทียบเรือขนาดมาตรฐานที่บริเวณอ่าวตะโละวาวเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทำให้สามารถเดินทางไปท่องเที่ยวเกาะตะรุเตาได้ทุกฤดูกาล โครงการฟื้นฟูบริเวณประวัติศาสตร์เกาะตะรุเตาดังกล่าว ก็จะช่วยให้ดึงดูดนักท่องเที่ยวไปใช้แหล่งท่องเที่ยวแห่งนี้ได้มากขึ้น

ขอบเขตการศึกษา

1. ศึกษารวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลสิ่งก่อสร้างทางประวัติศาสตร์ในพื้นที่โดยเน้นศึกษาเป็น 2 เขต ดังนี้

1.1 เขตอ่าวตะโละอูดัง

ศึกษาและวิเคราะห์ ถูกเปิดสำหรับนักโทษกักกันและนักโทษการเมือง ประกอบด้วย บ้านพักของเจ้าพนักงาน เรือนนักโทษ แปลงผัก สวนส้ม สวนมะนาว แนวถนนซึ่งเชื่อมกับกองอำนวยการที่อ่าวตะโละวาว และหลักฐานสำคัญอื่น ๆทางประวัติศาสตร์

1.2 เขตอ่าวตะโละวาว

ศึกษาและวิเคราะห์ ถูกเปิดนักโทษกักกัน ประกอบด้วย บ้านพัก ขุนอภิพัฒนส์รัทนต์ (ผู้อำนวยการนิคม) บ้านพักหัตถิ สะพานไม้ กองอำนวยการ สโมสร

เรือนักโทษ และหลักฐานสำคัญอื่น ๆทางประวัติศาสตร์

2. ศึกษาประวัติความเป็นมาของเกาะตะรุเตา กรณีที่ใช้เป็นสถานที่กักกัน และนิคมฝึกอาชีพ
3. ศึกษาชีวิต และความเป็นอยู่ของนักโทษกักกัน นักโทษการเมือง รวมทั้งความเป็นมาของ โจรสลัดตะรุเตา ที่นำไปสู่จุดจบการใช้เกาะตะรุเตาเป็นนิคมฝึกอาชีพ
4. จัดทำรูปจำลองเกาะตะรุเตา แสดงที่ตั้งและลักษณะสิ่งก่อสร้างทางประวัติศาสตร์ตามข้อ 1 ขนาดมาตราส่วน 1 : 5,000 และจัดทำรูปจำลองเขตอุทยานแห่งชาติตะรุเตา มุมซ้ายด้านบนของรูปจำลองเกาะตะรุเตา ขนาดมาตราส่วน 1 : 50,000
5. กำหนดจุดก่อสร้างในเขตต่าง ๆ และกำหนดแผนในการปรับปรุงสิ่งก่อสร้างในการฟื้นฟูบริเวณประวัติศาสตร์บนเกาะตะรุเตา พร้อมแสดงตำแหน่งที่ตั้งตามข้อ 1.
6. ศึกษาชีวิต และความเป็นอยู่ของชาวเล บนเกาะอาดังและเกาะลิบะ

ระยะเวลาการดำเนินการ

12 เดือน (ตุลาคม 2534 - กันยายน 2535)

การเสนอผลงาน

1. รายงานเบื้องต้น จำนวน 20 ชุด ภายในเวลา 30 วัน นับตั้งแต่วันเริ่มงาน (30 ตุลาคม 2534)
2. รายงานความก้าวหน้า จำนวน 20 ชุด ภายในเวลา 7 เดือน นับจากวันเริ่มงาน (30 เมษายน 2535)
3. รายงานฉบับร่าง จำนวน 20 ชุด ภายในเวลา 9 เดือน นับจากวันเริ่มงาน (30 มิถุนายน 2535)
4. รายงาน จำนวน 30 เล่ม ภายในเวลา 12 เดือน นับจากวันเริ่มงาน (30 กันยายน 2535)

เชิงอรธ บทที่ 1

- 1 "พระราชกฤษฎีกา กำหนดให้บริเวณที่ดินเกาะตระรุเตา เกาะอาดัง เกาะราวี และเกาะอื่น ๆ ในท้องที่ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง จังหวัดสตูล ให้เป็นอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2517", ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 91, ลงวันที่ 19 เมษายน 2517, หน้า 39-41.
- 2 คณะทำงานจัดทำแผนอุทยานแห่งชาติทางทะเล, แผนการจัดการอุทยานแห่งชาติตระรุเตา จังหวัดสตูล (พ.ศ. 2533-2537) ฉบับร่าง, หน้า 2.

